

Kaza Geliyorum Demez

“Lütfen... lütfen... çok merak ediyorum...” diye yalvardı kumral, uzun saçlı kız. Mariana, spor sahasının kenarındaki seyrek çimenlikte ayaklarını sürüyerek, kırmızı tuğla okul binasına dönüyordu. Chris ve Francis Alt Kardeşler sıkıntılı bir sessizlik içinde iki yanında yürürken, o kendini acındıra acındıra, “Lüt-feeen!” diye yinelemekteydi.

Francis sonunda çaresizce ellerini havaya kaldırarak, “Hâlâ orda olup olmadığını bile bilmiyoruz!” diye patladı.

“Üstelik, ne zaman Bay Chagrin’in dükkânına yolunuz düşse,” diye ekledi ağbisi Chris, temkinli bir ifadeyle, “tüyler ürpertici bir maceraya karışıyoruz. Yaşlı adamlara dönüştükten ve küresel bir taşkınlı mücadele ettikten sonra, artık uzun bir süre için yeni heyecanlara doymuş durumdayız biz.”

Üç arkadaş, ders arasının kulak tırmalayıcı bitiş ziline boyun eğen diğer öğrencilerle birlikte okulun kapısına yöneldi. Mariana, “Ama ben hiç görmedim o dükkânı!” diye direndi. Giriş holünde giderek yükselen şamatayı bastırmaya çalışarak, “Hem, Bay Chagrin’le de doğru dürüst konuşmadım hiç!” diye yakındı.

Francis, ağbisine kararsız bir bakış atarak, “Aslında, raftaki o figürleri görmek ilginç gerçekten,” diye itiraf etti. Mariana’nın ısrarlı yakarıları karşısında bocalamaya başlamıştı. Üç kafadar su macerasından döneli beri, Mariana ikide bir bu konuyu açıp duruyordu. Giderek de, iki kardeşin o tuhafliklar dükkânını geçmişe gömme kararlılığını, akan su gibi aşındırmaktaydı.

Francis’in bocaladığını fark eden Mariana artan bir güvenle, “Sarı kutunun içindeki dört ruloyu, içi doldurulmuş pitonu ve bana anlattığınız bütün o harika şeyleri görmeye can atıyorum,” dedi. Artık Chris’in de pes etmek üzere olduğunu sezince, ağız kulaklarında sırtmamak için kendini tuttu. Ne zamandır beklediği, Kolomb Bulvarı’ndaki CHAGRIN HOBİ VE TUHAFLIK ÇEŞİTLERİ dükkânını sonunda ziyaret edebilecekti galiba.

“Peki ama Mariana, sen niye kendi başına gitmeyi denemedin?” diye sordu Francis.

“Güzel soru.” Chris, kardeşini başıyla onaylayarak, soran gözlerle arkadaşına baktı. “Bay Chagrin’in dükkânına gitmek için bizim iznimize ihtiyacın yok ki. Nerde olduğunu söylemiştik sana.”

O sırada sınıfının kapısına yaklaştıklarından, Mariana çabucak açıklamaya girişti: “Eh, gittim tabii, hem de kaç kez! Ama hiçbir yerde yoktu. Daha geçen hafta, bütün dükkân cephelerini birbiri ardına tek tek inceleyerek, tarif ettiğiniz o köhne, çatlak vitrini aradım. Bir saat dolandım, kesinlikle öyle bir dükkân bulamadım. İkimden bir ses, sizin de yanımda olmanız gerektiğini söylüyor. Ne de olsa, her şeyi siz başlattınız...”

“E, ama sonra sen de bize katıldın,” diye anımsattı Francis, gülümseyerek.

Düşünceli bakışlarla dudaklarını kısıyan Chris, “Belki de şimdi üçümüzün birlikte orda olması gerekiyor,” diye onayladı.

Koridor neredeyse boşaldığı ve Alt Kardeşler’in sınıflarına yetişmelerine çok az zaman kaldığı halde, üç arkadaş bir süre sessizce durup beklediler.

Sonunda, “Pekâlâ,” diyerek iç geçirdi Chris, “dersler bitince beyzbol sahasında buluşalım. Seni Kolomb Bulvarı’na götürürelim, bakalım neyle karşılaşacağız. Ama çok umutlanma.”

Francis de ağbisini onaylayınca, yüzü sevinçle parlayan Mariana sessizce teşekkür edip sınıfına daldı. Öğleden sonrasının geri kalanını, öğretmenlerine pek kulak veremeden, kendisini nelerin beklediğini tahmin etmeye çalışarak, heyecan içinde geçirdi.

Üç kafadar tekrar bir araya geldiklerinde, ne yapacaklarını planladılar. Bu *keşif* için iki saatten fazla zaman harcamamaya karar verdiler. Akşam yemeğine geç kalıp öfkeli ebeveynlerden azar işitmek istemiyorlardı. Dükân artık orada değilse, herhalde bir daha da olmayacak demektir. Alt Kardeşler açısından en iyisi de buydu.

11 numaralı otobüs zamanında geldi ve çocuklar, arka sıralarda oturacak yer buldular. Oğlanlar, Mariana'nın yanında, sanki onu doğduklarından beri tanıyormuşçasına, kendilerini çok rahat hissediyorlardı. Okyanuslardaki maceradan döneli beri, ayrılmaz bir üçlü olmuşlardı. Aileler de tanışmıştı. Çocuklar bazen birlikte ödev yapıyor, parklarda geziyor, video oyunları oynuyor ya da öylesine takılıyordu; kimi zaman, konuşma ihtiyacı bile duymuyorlardı. Yakın zamanda başlarından geçen onca olaydan sonra, neredeyse birbirlerinin zihinlerini okur hale gelmişlerdi.

“Aman Tanrı'm! O değil mi bu!?” Mariana bunu o kadar yüksek sesle söyledi ki, otobüsteki herkes dönüp baktı. Kumral kızın yüzü hafifçe kızarmış, gözlerini zar zor okunan tabelaya dikmişti: CHAGRIN HOBİ VE TUHAFLIK ÇEŞİTLERİ.

Chris hemen, “İnecek Var” düğmesine bastı ve otobüs, ziyaretçilerini bekler gibi görünen dükkânın tam önünde durdu. Beton sahanlığa çıkan basamaklara ulaşmak için birkaç koşar adım atmaları yetti. Yazın,

bütün Mandeville sular altında kaldığında, Chris'le Francis'in şişme botlarını çektikleri yerdi burası.

Oğlanlar hâlâ tereddüt ederken, pirinç tokmağı çevirip cesaretle kapıyı açan Mariana oldu.

İki kardeş de çaresiz, onun peşinden loş dükkâna girdi. Chris, “Umarım, bu kez hiçbir şey olmaz,” diye mırıldandı. O tanıdık küf kokusu, anılarını canlandırıyor vermişti. Duvarlardaki, gizemli ve korkutucu maskelerin çatık kaşlı suratları onları buyur eder gibiydi. Ama sessizlik uzun sürmedi.

Arka kapıda, saçları dökülmeye yüz tutmuş, posbıyıklı, orta yaşlı bir adam belirdi ve genizden gelen bir sesle, “Kimleri görüyorum burda!” dedi. “Açık deniz yolculuklarınızdan memnun kalmışsınızdır umarım.”

Bay Chagrin'in üstünde her zamanki, birkaç düğmesi eksik, sarı yün ceketle o bildik bol pantolon, ayağında da terlikler vardı. “Yardımcılarımla birlikte, maceranızın olabildiğince keyifli geçmesine çalıştık, ama bildiğiniz gibi, bütün seyahatlerde birkaç zorluk yaşanır hep.”

Yaşlı adamın yüzündeki candan ifadeden, çocukları sevecenlikle karşıladığı açıktı. Mutluluktan gözleri parlayan Mariana, heyecanını bastırmakta zorlanıyordu.

Bay Chagrin her zamanki esrarengiz tavrıyla, çocukları yanına çağırdı ve kısık bir sesle, “Beni ne zaman ziyaret edeceğinizi merak ediyordum,” dedi. Bu arada

sarı tezgâhın arkasına geçmişti ve hoşnutluk dolu, meraklı bakışlarla ziyaretçilerini inceliyordu. “*Golden Hind*”daki karşılaşmamızın korkunç bir fırtınayla sekteye uğradığını anımsıyorum,” diye kıkırdadı muzip bir ifadeyle. “Ama şimdi hava daha iyi olduğuna göre, doğru dürüst sohbet edebiliriz.”

Yavaşça tezgâha ilk yaklaşan Mariana oldu; bir yandan da hakkında o kadar şey duyduğu küçük figürleri görmek için gözleriyle rafları tarıyordu. Ve işte, oradaydılar! Tıpkı Alt Kardeşler’in tarif ettiği gibi. Mutlu Joel’in sarı baltası, sakalları Sulugöz Teresa’nın omuzundaki sarı papağana sürtünen Hırçın Marvin’in ağzındaki kavisli sarı piponun yanı başındaydı. Gezgin Tim, öteki üçünün biraz gerisindeydi, ama Mariana yine de bu gözüpek gezginin sarı çizmeleriyle safari şapkasını seçebiliyordu. Bay Chagrin’in ufacık ahşap yardımcıları, her an harekete geçmeye hazır, yalnızca geçici olarak donmuş kalmış gibiydiler. Ama bu kez bir aksiyon yaşanmayacaktı elbette. Ne de olsa, Francis, Mariana ve Chris yalnızca dostça bir ziyaret için oradaydılar.

Tezgâha yaklaşan Chris, boğazını temizleyip, adamın hafifçe şaşkınlıkla gözlerine bakarak, “Merhaba, Bay Chagrin,” dedi.

Francis de, “Bütün yardımlarınız için size teşekkür etmek istedik,” diye hemen lafa karıştı. “Siz ve onlar olmasaydınız...” Figürleri işaret etti.

“Kendi yeteneklerinizi küçümsemeyin, genç arka-

daşlarım,” diye anımsattı Bay Chagrin. “Hem, bu kez üç kişiydiniz. Ne derler: Birlikten kuvvet doğar.” Son sözlerini, Mariana’ya takdirle bakarak söyleyince, kız pancar gibi kızardı.

“Sonuçta, sular sizin baş edebileceğiniz gibi değil-di,” diye açıkladı Bay Chagrin. “Biz yalnızca yolculuğunuzu biraz daha... rahat kılmaya çalıştık.”

Chris gülümseyerek konuyu değiştirdi: “Mariana’ya dükkânı göstermeye söz vermiştik. Bunun hayalini kurup duruyordu.”

“Gayet anlaşılır bir merak,” diye onayladı Bay Chagrin. “Öncelikle dört ruloyu görmek istersin herhalde?”

CHAGRIN HOBİ VE TUHAFLIK ÇEŞİTLERİ’nin sahibi ve işletmecisi, Mariana’nın hevesle onaylamasını beklemeden, ayağını sürüye sürüye arka kapıdan çıktı ve çok geçmeden o tanıdık, ağır, sarı kutuyla döndü. “İşte burda,” diyerek, kapağının üstündeki tozları üfledi ve çıt çıkarmadan bekleyen izleyicilerinin önünde yavaşça açtı. Kutunun menteşeleri, korku filmlerindeki kapılar misali gıcırdadı.

Dört rulo, tıpkı son seferdeki gibi, önlerinde duruyordu; hepsi de sorunların çözümlerini içeriyordu, ama... ağır bedeller karşılığında. Alt Kardeşler’in aşına oldukları o Toprak, Su, Ateş ve Hava etiketleri, macera kadar, tehlike de vaat ediyordu. Oğlanlar rulolara dokunmaya cesaret edemezken, Mariana büyülenmişçesine gözlerini onlardan ayıramıyordu.

Birden aklına gelenle harekete geçen yaşlı adam, “Ah, elimde yeni bir mal var!” diyerek, gösterişli bir bo-runun sergilendiği rafa yöneldi. “Bu, bizzat Galileo’nun kullandığı bilinen, 17. yüzyıl başlarına ait bir astrono-mik gerecin orijinali. Yakınlarda, gizli kaynaklar aracılı-ğıyla elde ettiğim bu teleskoptan kimsenin haberi yok. Sahi, Galileo’nun kim olduğunu biliyor musunuz?”

Olumsuz anlamda baş sallayan oğlanlar, Bay Cha-grin’in peşinden teleskopun yanına gittiler. O kadar meraklanmışlardı ki, Mariana’nın geride, tezgâhın arka-sında kaldığını fark etmediler.

Bay Chagrin, Chris’le Francis’e, gezegenleri göz-lemleyerek elde ettiği bulgular, bilim ve tarihin gidişatı-nı değiştiren büyük İtalyan astronom Galileo’yu anlattı. İki kardeş pürdikkat, Güneş’in Dünya’nın çevresinde değil, tam tersine Dünya’nın Güneş’in çevresinde dön-düğünü ısrarla iddia eden Galileo’nun öyküsünü dinle-diler. 1616’da, resmen Dünya’nın her şeyin merkezinde olduğuna inanan Kilise tarafından susturulmasına kar-şın, Galileo gözlemlerini sürdürmüş ve kanısını değiştirmemişti.

“Şükürler olsun ki, bilimsel gerçekler sonunda hep kazanır,” dedi Bay Chagrin, memnuniyetle. “Tek yap-manız gereken bakmaktır; ama Galileo ona teleskopu sunduğunda, Papa bunu yapmayı reddetti.”

Yaşlı adam, teleskopu pencerenin önüne yerleşti-rip, oğlanlara yanına gelmelerini işaret etti. İki kardeş

sırayla bu ilginç aletin merceğinden baktılar.

Gündüz vakti olduğundan, yıllar önce Galileo’nun yaptığı gibi Jüpiter’i gözlemek olanaksızdı. Ama vitrin camının bütün kir pasına karşın, caddenin karşı tarafı gayet ayrıntılı görünüyordu.

Birden, tezgâhın oradan bu ânın büyüsünü bozan dehşet dolu bir çığlık ko-ptu: “Eyvah! Kırdım galiba!”

Mariana, elinde kırmızı bir şeyle, panik içinde Bay Chagrin’e bakıyordu.